

NEO Нова
LIT UA українська
література

УДК 821.161.2
X 72

Холмс Зея
X 72 Польові квіти. Суми: Університетська книга, 2020. 115 с.
ISBN 978-966-680-935-6

Головна героїня поринула з головою в розбудову власного бізнесу, намагаючись навіть і не думати про особисте життя. Та випадкові зустрічі періодично повертають її до минулого, вимагаючи почати розбирати накопичені з часом проблеми.

УДК 821.161.2

ISBN 978-966-680-935-6

© Холмс Зея, 2020
© ПФ «Видавництво "Університетська книга"», 2020

Що може дати одна людина іншій,
крім краплини теплоти?
І що може бути більше за це?

Еріх Марія Ремарк

Ранок потроху починав брати гору, хоча ніч усе ніяк не здавалася. Але перші проблиски зорі вже пробиралися крізь вікно на ліжко, підбравшись упритул до копиці каштанового волосся. Недарма його колір називається «золотий каштан». У перших сонячних променях волосся відблискувало справжнім золотом, наче граючись з ними.

Час спливав, промені ставали все настирливішими – вони перебралися спочатку на щічку, потім дісталися носика... Але очі, вже сприймаючи світло, все ще не хотіли розплющуватися. Ксюша відчувала всім своїм нутром, що їй час підніматися та будильник ще ж не дзвонив! Вона ж уже наче й не спала – дрімала. Та хвилинку або дві ще ж можна поніжитись під м'якою й легкою, наче пушинка, ковдрою!

Нарешті промені дісталися й очей. Ксюша повернулася до вікна й трішечки розплющила очі. За вікном уже розпочався новий день. Якісь пташки цвірінькали попід вікном, вулиця вже проснулася й окремі шуми доносилися навіть сюди, у двір. «Скільки ж то на годиннику? – подумалося їй. – І чому будильник досі мовчить?». Вона ліниво помружилася під ковдрою, простягнула руку, нащупала мобілку й...

Проснулася Оксана в одну мить. На годиннику було пів на восьму, а будильник завести вчора вона просто забулася. А їй же ж в офісі треба бути о дев'ятій! У голові тільки й стукотіло: «Як це могло статися!». Так швидко дівчина ще ніколи не піднімалася. За якусь хвилину вона вже встигла прийняти душ і однією рукою накладала легкий природний макіяж, а іншою підбирала найбільш придатну під легку літню сукню білизну.

Зрозуміло, що на сніданок часу зовсім не було – треба буде щось перехопити в офісі. Ну що ж, з того моменту, як вона стала головою власної компанії, до відсутності будь-якого режиму вже встигла звикнути. Що там режим – єдине, що виявилось постійним у її житті, це суцільні несподіванки... Але так проспати – таке з нею було вперше.

Може то так на неї діє весна, травневе сонечко й квіти? Можливо, правим був гороскоп, який вона встигла переглянути вчора перед тим, як лягти в ліжко: у риб день буде напруженим та неординарним. «Дурня ті гороскопи!» – трохи заспокоїла сама себе Оксана. Ще на хвилюку застигла перед дзеркалом – ну треба ж цей золотий каштан трошки причепурити! Добре, що волосся неслухняне й майже без сторонньої допомоги тримає природну форму – виглядає чудово...

Що ж, у дворі вона зіткнулася з черговим підтвердженням правоти свого сьогоднішнього гороскопу. Даремно вчора машину залишила під будинком, а не відігнала на стоянку! Так, вона вчора приїхала запізно – о першій ночі. Але за цей нетривалий час якісь пташки, можливо, саме ті, що так привітливо цвірінькали під її вікном, встигли залишити після себе цілу купу різнокольорових позначок.

– То не погано, то до бабла! – сама собі почала піднімати настрої Ксюша.

Але коли підійшла ближче, то побачила, що на її новенькому БМВ, крім пташок, позначки встиг залишити ще й якийсь кіт. Може він гарцював, намагаючись дістати тих саме пташок, але подряпин на капоті залишив занадто багато. Настрій все ж таки зіпсувався. Вона ніжно погладила капот своєї машини.

– Не хвилюйся, моя люба! Зараз ми тебе приведемо до ладу! – ніжно, люблячи, запевнила вона свою машинку. І вже про себе додала: «ще й на мийку час витратити!».

Що ж, виявляється передбачення гороскопа продовжувало свою невідворотну дію навіть на мийці – тут голову компанії «Усе всім» очікували чергові напруження. Раніше зранку завжди були вільні бокси, а сьогодні, як на зло, треба чекати! Дуже добре, що не довго – з середнього боксу машина виїхала через 10 хвилин.

Суцільним спасінням виявилася Світлана, доволі приємна дівчина – менеджер мийки, яка відразу принесла каву: «від компанії компенсація за незручність як постійному клієнтові!». Дійсно, Оксана тут була постійним клієнтом, добре доглядаючи свою машинку, і завжди з менедже-

ром встигала перекинутися кількома черговими фразами. І можна додати, кава сьогодні, як ніколи, була влучною пропозицією!

Час сьогодні для Оксани тягнувся надзвичайно довго. Навіть кава та можливість докладно обговорити зі Світланою майбутню спеку, останні коливання валюти (менеджера це питання особливо хвилювало, бо вона найближчим часом збиралася у відпустку) і чоловіків скорочувала очікування не суттєво.

Виявляється, ця менеджер була не така вже й розумна, як здавалося їй раніше при поверховому спілкуванні. Удавана безпосередність та глибоке розуміння життя, які намагалася щосили продемонструвати Світлана, зараз більше скидалися на нав'язливість та своєрідну заскоружливість мислення. Особливо Оксану дратувало її намагання виказати власні погляди практично з будь-якого питання, особливо далекого від її компетентностей.

Нарешті позбавившись уваги занадто люб'язної співрозмовниці, Оксана стрілою помчала до офісу. Але й по дорозі, майже перед самим офісом, певного напруження додали пішоходи. Зрозуміло, хто ж ото буде спокійно реагувати, коли пішоходи кидаються майже під колеса, перебігаючи вулицю навіть зеброю. Та сьогодні якийсь хлопець у яскравій зеленій сорочці не тільки не кидався, але й взагалі нікуди не поспішав. Він, увесь замріяний, наче прогулювався посеред дороги, навіть не дивлячись у бік машин.

– Ану ніжками перебирай швидше! – вигукнула Оксана у відкрите вікно. «Козел» – помітно нервуючи, додала вона вже про себе.

Хлопець у відповідь тільки зупинився, наче його повернули з паралельної реальності, глянув на водія, посміхнувся їй і з цією чарівною посмішкою так само неспішно побрів далі. В Оксани аж щелепа відвисла – такого нахабства від пішоходів вона ще не бачила.

– І звідки беруться такі уроди! – кип'ятилася вона, припарковуючи машину поряд з офісом.

І хіба посмішка в нього й справді була така чарівна?.. Та й узагалі, чи посміхався він, чи це просто їй примарилося...

А тут, на клумбі перед будинком, шикарні кущі троянд уже викинули нові зелено-червоні паростки, газон набрав кольору соковитої зелені... Ще й вітерець доносив слабкий запах дерев, що квітнули десь поряд. Це все разом якось розслабляло й жодним чином не налаштовувало дівчину на робочий лад. Що ж, трохи зусиль і знову директорка власної компанії почала брати гору над дівчиною...

Швиденько кинувшись до ліфта, тільки тут Оксана зрозуміла, чому це Світлана очей не зводила з її ніг. На ногах замість туфель зі шпильками, які вона приготувала ще вчора, красувалися яскраво жовті сліпони! Ну як можна було взути ці надзвичайно зручні майже капці... Зрозуміло, що тільки механічно! Звідси й ота зручність за кермом, тому й ноги не нагадували про себе. Що ж, і справді день видавався не лише напруженим, але й неординарним!

– Люсю, до мене... – тільки й встигла прошепотіти директорка, просковзуючи вужем до свого кабінету повз власну секретарку.

– Так, Ксюш?

Секретарка Людмила, яка сама себе вважала ще тією ягідкою, була не те що подругою, але довіреною особою. Більше того, єдиною довіреною особою, з якою Оксана могла обговорювати будь-які питання. І, до речі, обговорювала їх постійно, довіряючи Людмилі в усіх сферах... Але щодо дотримання субординації...

– Людмילו!

– Я слухаю, Оксано Олександрівно! – навіть не моргнувши оком, у момент переналаштувалася секретарка.

– Люсю, як усе ж таки добре, що ти в мене є! – відразу пом'якшала начальниця. – Ти тільки глянь, у чому я вирвалася!

– Це не найстрашніше – тобі все личить... – Людмила підморгнула, та завершити думку не встигла.

– Не перегинай! – Ксюша зробила суворий вигляд, через який так і струменів сарказм.

– Не буду, але вже пів на десяту й нарада повинна була вже йти...

– Обдзвони всіх і попередь, що через технічні причини початок наради перенесено на десяту.

– Уже зробила.

– Дуже добре! Уявляєш – будильник учора не завела...

– У шафі ваше замовлення, тільки сьогодні доставили. Як раз час приміряти, – ще раз підморгнула секретарка, – а я поки зварю каву... – Людмила швиденько вийшла в приймальню, зачинивши двері.

Як усе-таки добре, що секретарка є своєю людиною! – знову пересвідчилася в цій мудрості Оксана. За три роки їхньої спільної роботи Людмила не один раз прикривала її на найбільш гарячих фронтах. Особливо перед батьком... Вона тільки-но встигла відкрити коробку, яку їй доставили з алі-експресу та взяти в руки омріяний босоніжок японського виробництва, як у кабінет залетіла Людмила з двома чашками кави.

– Я вже впоралася! Смачного!

– Дякую, сідай. Ти подивись, яке диво створили ці японці! Ці босоніжки ж у руці – наче пушинка!

Тільки й змогла вичавити з себе Оксана, розглядаючи з усіх боків своє нове багатство. З одного боку, у взуття дуже простий дизайн з кількох поперечних та позовжніх тонких смужок білої шкіри, середній каблук, але загальний вигляд створював цілісний ансамбль, поєднуючи легкість та класику.

– Ти впевнена, що це на кожен день? Білий колір дуже непрактичний... – Людмила присіла й взяла з коробки інший босоніжок. – І справді, дуже легкі! А де ж прикраси? За такі кошти...

– Це саме воно! Мінімалізм – зараз самий пік! – Оксана не втрималася й почала натягувати босоніжки на ноги.

– Мінімалізм! – фиркнула Людмила. – Я бачила в Інтернеті той мінімалізм! Там як не курячі лапки... – Людмила не встигла домовити, бо глянула на ноги шефіні. По очах, які

різко заблищали, можна було зрозуміти, що картинки з інтернету відразу відійшли в неї на другий план.

– Я в них наче боса! – нарешті промовила Оксана, поглянувши на секретарку здивованим поглядом.

Дівчина пройшлася кабінетом, покрутилася перед дзеркалом та навіть зробила кілька па. Дуже задоволена результатом, вона нарешті сіла на своє місце й узялася за чашку з кавою.

– Але все ж таки білий колір...

– Я замовила ще пару чорного й червоного кольорів схожого дизайну!

– Ну, за твої нові чобітки... – нарешті прийшла до тям секретарка й «чокнулася» чашкою кави зі своїм керівником.

– Як там наш новий працівник? – змінила тему Оксана і зробила ковток смачної та пахучої кави.

– Відділ кадрів повідомив, що поки його знайомлять із кабінетом. На нараду сьогодні він не прийде...

– Почекай! Як це – з кабінетом? Його що – хочуть узяти замість Валька? – Оксана аж відставила чашку.

– Оксано Олександрівно, – зненацька перейшла на діловий тон Людмила, – вам уже час на нараду! Поки будете радітися, познайомтеся за одно з його резюме...

– Яке ще резюме... – вона не встигла договорити, як палець секретарки уткнувся у верхній аркуш стопки, що лежала на столі перед нею. – Він міг хоч фотокартку приліпити? Може й резюме не варто було б читати!

– Що ти! Я поки читала, вже збудилася! Було б там ще і його фото, так можна й кінчити! – зі сміхом промовила Людмила, підморгнувши оком та прибираючи чашки з-під кави.

– Ти так кажеш, наче ми собі не програміста, а працівника плейбою беремо! – Оксана посміхнулася у відповідь і піднялася.

«Все ж таки чи не занадто панібратські у нас відносини? Чи не час щось починати змінювати?» – подумала вона про себе.

– Все, я на нараду, а це нехай поки полежить – почитаю потім!

Оксана знову спіймала себе на думці, що сьогодні гороскоп видав їй прогноз абсолютно правильно. Про це свідчила й нарада – пройшла вона якоюсь тягучкою. Ні, питань було не багато, принаймні – не більше, ніж завжди. Проблема полягала в іншому – сьогодні були присутніми всі, крім Валька, що звільнився майже місяць тому.

Кожен учасник наради вважав своїм обов'язком висловити власну думку за всіма питаннями, які розглядалися. У більшості випадків кожний новий доповідач казав ті саме думки, що й попередні, але слова підбирав винятково нові, підкреслюючи власну глибину розуміння проблеми й особистий внесок у її вирішення. Також кожний вважав за доцільне подякувати дуже розумному керівництву своєї талановитої начальниці.

Дійсно, їхній фірмі було чим гордитися! Ще якихось три роки тому вони кілька разів були на межі банкрутства, а зараз входять до трійки лідерів! Тому ті улесливі фрази мали під собою необхідне підґрунтя.

Оскільки всі при цьому вважали себе ще й дуже вихованими інтелігентними особами, ніхто нікого не перебивав і не зупиняв. Зрозуміло, що Оксана завжди була задоволена, коли їй казали приємні речі! Також зрозуміло, що вона дуже переконливо просила всіх не відволікати увагу від обговорюваних питань, бо час у всіх не гумовий, але десь у глибині душі, ну в самісіньких її глибинах, вона краще за інших знала, що компліменти зайвими не бувають...

Тому нарада розтяглася на цілих дві години! Та навіть компліменти можуть надійти – припинити суцільний потік солодких промов примусило жагуче відчуття голоду, який все ж таки доконав начальницю! Виявилось, що схильність до компліментів суттєво поступається позовам шлунку! «А ще кажуть про чоловіків, що в них все через шлунок!» – сміялася сама собі Оксана, прямуючи до найближчого кафе.

– Через дупу! – різко вголос, неочікувано навіть для себе, виправила вона власну попередню думку.

Той самий хлопець у яскраво зеленій сорочці, що зранку повільно переходив дорогу, зараз просто налетів на неї, виливши практично повний стакан кави з молоком на її ніжно рожеву сукню. Що ж, «напружений та неординарний день...»

– Ой, вибачте! – тільки й пролопотів він. – Я не навмисно, я абсолютно випадково...

– Ти мене в окропі зварити хочеш! – у відповідь майже зірвалася на крик дівчина.

– Ні, що Ви! Така ніжна дівчина, така ніжна сукня...

– Повилазило тобі!.. – Оксана навіть не слухала, що він там городив.

– Добре, що каву я п'ю тільки холодну...

– Куди це так треба нестися!

– А то б ці ніжки...

– Досить уже!

– Чим я можу допомогти? – нарешті хлопець сказав слова, які вона змогла вловити.

– Дякую, досить! Ви вже допомогли! Нова сукня, нові босоніжки, а я так і залишилася без сніданку!

– То може я можу компенсувати обідом? – хлопець дивися на неї своїми дивними карими очима з під довгих вій якимось дитячим поглядом чи то здивування, чи то захоплення.

– Іншого разу! – напір Оксани під цим дивним поглядом трохи спав. – Якось. Можливо... зараз мені треба перевдягнутися!

І вона, не обертаючись на цього достатньо симпатичного хлопця, помчала до машини. А воно ж так кортіло озирнутися... Може він дивиться їй услід? Вона в цьому була майже впевнена, тому й не озиралася!

Всівшись за кермо й завівши мотор, вона одразу набрала Людмилу:

– Я швидко перевдягнуся, замов обід до офісу...

– Старший сержант Охрименко, – перервав її розмову поліцейський, який виник практично з небуття. – Ваші документи...

– Я щось порушила? – Оксані чомусь знову пригадався вчорашній гороскоп.

– Ви розмовляєте за кермом...

– Але я ще не зрушила з місця! Може я й не поїду нікуди...

– Та двигун працює! Тому я буду вимушений виписати Вам... – він не встиг завершити свою мантру, як поряд, так само невідомо звідки, намалювалася його напарниця.

– Вибачте мого напарника, Ви нічого не порушили! – вона одразу вчепилася в рукав старшого сержанта й майже відтягла його від віконця БМВ. – Це я тебе на хвилинку залишила й ти знову дівчат клеїш! Мабуть, уже всі БМВ та мерседеси в окрузі особисто знаєш... – почула Оксана розмову копів, що потроху віддалялися від неї.

«На цей раз пронесло... – з полегшенням подумала вона. – Невже чоловік і жінка? Як же то вони разом живуть, якщо й на роботі спокою один одному не дають? Ні! – твердо вирішила вона для себе. – Працювати треба тільки окремо від чоловіка... Хоча непогано було б його спочатку мати... – і знову трохи замислилася. – А може – краще не треба? Як-то всі досвідчені завжди шуткували – хорошу справу браком не назвуть?» За тим шаленим перебігом думок дорога суттєво скорочувалася.

З'їздила, переодяглася й повернулася до офісу вона вже без особливих пригод. Добре, що вдень хоч відчутних пробок на вулицях не має. В кабінеті на неї очікував смачний обід із картопляного пюре, двох невеличких паличок курячих шашликів, салат-асорті з моркви по-корейськи, свіжих огірків та капусти, пиріжок з маком і чашка кави. Наче й блюда були самими звичайними, але все це разом створювало оманливе враження домашнього затишку. Як було раніше. Як у мами...

Людмила, зрозуміло, була на обіді, але як вона робила так, що все завжди було теплим і свіжим, наче тільки-но приготоване, Оксана ніколи збагнути не могла. З великим задоволенням дівчина з'їла все, що було для неї приготоване. І зараз вона, відчувши, що нарешті втамувала свій голод, смакувала каву з улюбленим пиріжком з маком. Все ж таки

Людмила добре знала, як їй догодити! Паралельно вона вирішила нарешті ознайомитися з резюме отого хлопця, якого взяли навіть без її згоди. А що вона могла зробити – так сказав її батько!

Ні, не треба думати, що фірма – це батькова заслуга! Оксана всього досягла власним трудом! Ну, принаймні вона так вважала. Дійсно, її отець видав початковий капітал, кілька разів підтримував її у перший рік роботи, коли вона була на межі банкрутства... Але ж вона сама змогла піднятися й зараз посідає доволі вагоме місце... Та батько з кількома друзями залишаються єдиними її акціонерами, тому поки треба з ним рахуватися.

Людмила була права – резюме цього Михайла Андрійовича Скоробагатка виявилось й справді доволі цікавим. У свої тридцять років він, випускник Львівської політехніки, був уже кандидатом фізико-математичних наук, мав досвід роботи на доволі серйозній фірмі, проходив пів року стажування у Великій Британії, а головне – був неодруженим. Дожувавши пиріжок, Оксана замислилася, що ж саме з отого резюме примусило її батька звернути увагу на цю кандидатуру?

Вона одразу пригадала, скільки разів батько наполягав на тому, що треба залишити вже бізнес і створити сім'ю. Він постійно нагадував, що дівчині двадцять дев'ять, а це ж уже вік! Особливо коли казав, що ніяк не дочекається онуків! Останнього ж разу перейшов навіть на заборонений прийом – пригадав маму, яка вже не дочекалася... Після цього вони дуже посварилися й тиждень навіть не передзвонувалися.

Може це його чергові витівки – запросити молодого парубка, який би зміг нарешті зайняти місце оцього офісного крісла... Скільки б вона не казала, що ніяк не бачить себе босою з дітьми й на кухні в приготуванні борщу, вона взагалі готувати не вміє, – батько тільки посилював свій тиск! Сім'я – це все зовсім не про неї! Оксана природжена бізнесвумен – не дарма ж то три роки навчалася в Лондонській

академії менеджменту й наук, отримавши ступінь бакалавра з бізнесу!

Та батько постійно вдосконалював розкладені тенета, підсовуючи молодиків то на вечірці, то в театрі... Принаймні він думав, що його донька там буде! І як він тільки здогадувався про її плани? Інколи складалося таке враження, що на фірмі є люди, які постійно інформують... Ні, ну це ж справжня маячня! Добре, що про всі задумки батька попереджала Людмила... Й звідки вона тільки про це дізнавалася?

Але й Оксана могла дати собі раду – на випадок батьківських втручань у неї була заготовлена ціла низка помічниць, які зовсім за невеличку платню приймали залицяння нав'язаних кавалерів. До речі, троє з них тепер уже заміжні – саме за цими кавалерами. Дуже дякували Оксані за допомогу у створенні чарівного світу сімейного взаєморозуміння! І тепер Ксюшу сприймали як своєрідну весільну сваху – ціла черга нових помічниць навипередки змагалась за право відпрацьовувати боротьбу з батьком безоплатно. Дякуючи Людмилі, проблема згасла сама собою.

То може це теж був такий хитрий план батька – винайти нового молодого працівника, від якого вона б не могла сховатися через спільну роботу? Старий лис добре знав свою справу! Нащо йому онуки? Він і її бачив коли-ніколи... Оксані було достатньо, що він зіпсував життя її мамі. Тому вона звикла бути сильною й знаходити вихід з будь-якої проблеми. Невже вона не впорається з якимось там програмістом? Що ж, Михайле Андрійовичу! Стережись – ми ще побачимо, хто візьме гору!

Людмила застала свою начальницю саме за цими шпигунськими роздумами.

– Що, вже познайомилася з резюме? – і тут Людмилі прийшла на мобільний якась СМС. Прочитавши й трохи посмутнішавши, вона констатувала: ельдорадо знову задовбує...

– Що так?

– Нарахували сім з половиною тисяч бонусних гривень...

– Так це ж добре...

– Тільки строк дії цього бонусу завершився вчора, а СМС прислали тільки-но.

– Який дивний маркетинговий хід... – про щось замислилася Оксана.

– І це вже не вперше...

– Слухай, а це вони, часом, не нашого Петра до себе взяли?

– Це того, що звільнився через розбіжності в поглядах на застосування обману в рекламі?

– Еге ж... Виявляється, ми можемо бути кузнею кадрів!

– Що «кадр», то точно! Та грець з ним. – зітхнула Людмила, пригадуючи постійні сварки у відділі реклами з цим занадто хитрим працівником. – Може запросити Михайла Андрійовича особисто?

– Ні-ні, не поспішай! Нехай звикне до нового робочого місця. – Оксана дивилася абсолютно серйозно на секретарку. Хіба що посмішка, яку та так і не змогла приховати, видавала наявність потаємних задумів.

– Яка ти сьогодні люб'язна...

– А щоб краще звикалося, скажи, що до п'ятниці потрібно запропонувати новий логотип нашої компанії. – нарешті посмішка просто розквітла на обличчі дівчини.

– Але ж ми не так давно затвердили збалансований варіант, який... – збита з пантелику секретарка навіть не встигла договорити.

– Тому потрібно зробити три варіанти. – навіть не слухала її Оксана, повернувшись очима до резюме.

– Але як же він встигне...

– Ну не встигне, то й ніяких проблем. Бажаючих на його місце у нас більш ніж достатньо! Я поки мушу переглянути пошту. Зроби мені ще каву! – вона нарешті відклала те резюме з виглядом виконаної важкої місії, занурившись у ноутбук.

Людмила вийшла абсолютно приголомшеною. Три варіанти логотипу до п'ятниці! Та вона просто сказала. Весь відділ над єдиним логотипом працював місяць, і то задовольнити смаки керівниці ці працівники так і не змогли!